

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 92/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť maloletých [REDACTED] a [REDACTED], obaja trvale bytom [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpených zákonnou zástupkyňou [REDACTED], právne zastúpených advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Humenné sp. zn. 21 Er 732/2013 z 11. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletých [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2014 doručená sťažnosť maloletých [REDACTED] a [REDACTED], obaja trvale bytom [REDACTED], zastúpených zákonnou zástupkyňou [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 Er 732/2013 z 11. júla 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že zákonná zástupkyňa sťažovateľov, matka maloletých detí, podala 10. septembra 2013 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému, otcovi sťažovateľov, ktorý sa týkal okrem splatnej pohľadávky výživného za september 2013 v sume 400 € aj do budúcnosti neuhradených splatných pohľadávok na výživnom. Povinný podal 22. januára 2014 námietky proti exekúcii a proti trovám exekúcie. Vyšší súdny úradník okresného súdu uznesením sp. zn. 21 Er 732/2013 z 27. mája 2014 rozhodol o námietkach povinného tak, že námietkam proti exekúcii nevyhovel a námietkam proti trovám sťažovateľov v súvislosti s účelným vymáhaním nároku vyhovel. Proti uvedenému uzneseniu podali sťažovatelia odvolanie. Sudca okresného súdu uznesením sp. zn. 21 Er 732/2013 z 11. júla 2014 rozhodol tak, že námietkam povinného proti trovám sťažovateľov v súvislosti s účelným vymáhaním nároku nevyhovel (vzhľadom na zmeškanie lehoty pre podanie námietok) a súčasne exekúciu do sumy 373,46 € v časti trov sťažovateľov v súvislosti s účelným vymáhaním nároku čiastočne zastavil.

Sťažovatelia sú toho názoru, že okresný súd svojím uznesením sp. zn. 21 Er/732/2013 z 11. júla 2014 porušil ich označené práva.

Sťažovatelia svoje stanovisko zdôvodňujú touto argumentáciou:

«Ako je zrejmé z vyššie opísaného, skutkového stavu, odporca - uznesením sp. zn. 21Er/732/2013-47 zo dňa 11. 7. 2014 rozhodol tak, že námietkam otca voči trovám maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním nároku nevyhovel a exekúciu do sumy 373,46 € v časti trov maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním nároku čiastočne zastavil.

Odporca svoje rozhodnutie v časti trov odôvodnil takto:

„Nakoľko súd z upovedomenia o začatí exekúcie v časti určujúcej predbežné trovu oprávneného v súvislosti s účelným vymáhaním nároku zistil, že exekúcia sa vykonáva

v širšom rozsahu a to v sume 418,96 eur, pričom zákonný rozsah je v sume 45,50 €, bolo potrebné v prevyšujúcej časti v sume 373,46 eur iastočne aj bez návrhu exekúciu zastaviť.“

Odporca v odôvodnení citoval ustanovenie § 57 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak sa exekúcie týka niektorý z dôvodov zastavenia len sčasti alebo ak sa exekúcia vykonala v širšom rozsahu, než stačí na uspokojenie oprávneného, exekúcia sa zastaví len čiastočne.

Rozhodnutie odporcu o čiastočnom zastavení exekúcie do sumy 373,46 € v časti trov maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním nároku je založené na ústavne nekonformnom výklade ustanovenia § 57 ods. 3 Exekučného poriadku.

V predmetnej veci však nikdy nedošlo k takej situácii, že by exekúcia bola vykonávaná v širšom rozsahu, pretože exekúcia je vykonávaná v súlade s upovedomením o začatí exekúcie, kde sú trovy maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním nároku určené vo výške 418,96 €.

Podľa ustanovenia § 47 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku - Exekútor poverený vykonaním exekúcie upovedomí povinného i oprávneného o začatí exekúcie, prípadne o spôsobe jej vykonania a o predbežných trovách exekúcie; povinného vyzve, aby uspokojil pohľadávku oprávneného alebo aby do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie vzniesol námietky podľa § 50.

Podľa ustanovenia § 48 písm. d) Exekučného poriadku - Upovedomenie o začatí exekúcie musí obsahovať označenie vymáhaného nároku.

Podľa ustanovenia § 61b ods. 1 Exekučného poriadku - Exekúciu, možno vykonať len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie (§ 57 ods. 3); to neplatí, ak sa exekúcia vykonáva predajom hnuiteľnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, alebo predajom nehnuteľnosti a povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného.

Podľa ustanovenia § 61b ods. 2 Exekučného poriadku - Exekútor je návrhom na vykonanie exekúcie viazaný a nemôže vykonať exekúciu vo väčšom rozsahu, než navrhuje

oprávnený, aj keby bol z exekučného titulu oprávnený uplatňovať viac; to platí aj pre trovy exekúcie.

Z ustanovenia § 47 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku vyplýva povinnosť exekútora uviesť v upovedomení o začatí exekúcie výšku predbežných trov exekúcie, a zároveň v zmysle ustanovenia § 48 písm. d) Exekučného poriadku musí upovedomenie o začatí exekúcie obsahovať aj označenie vymáhaného nároku. Rozsah vymáhaného nároku je zase upravený v ustanovení § 61b ods. 1 Exekučného poriadku, a rozumie sa ním pohľadávka vyplývajúca z exekučného titulu, jej príslušenstvo a trovy exekúcie.

Vzhľadom na doteraz uvedené je nepochybné, že v upovedomení o začatí exekúcie boli uvedené všetky náležitosti, ako to vyžadujú ustanovenia Exekučného poriadku uvedené v predchádzajúcom odseku. Skutočnosť, že trovy exekúcie boli uvedené v upovedomení o začatí exekúcie, potvrdzuje aj odporca, keď v odôvodnení konštatuje, že „z upovedomenia o začatí exekúcie v časti určujúcej predbežné trovy oprávneného v súvislosti s účelným vymáhaním nároku zistil...“.

Pokiaľ teda bola v upovedomení o začatí exekúcie uvedená výška trov maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním ich nároku, a exekúcia sa vykonáva v súlade s týmto upovedomením, kde je vymedzený rozsah vymáhaného nároku, nie je potom možné, aby sa exekúcia vykonávala v širšom rozsahu, ako to tvrdí odporca. Je preto nepochybné, že exekúcia by sa vykonávala v širšom rozsahu len v tom prípade, ak by exekútor vymáhal aj taký nárok, ktorý nie je uvedený, resp. špecifikovaný v upovedomení o začatí exekúcie v časti vymáhaného nároku.

V predmetnej veci však k takému konaniu nedošlo, pretože exekútor vykonáva exekúciu presne v tom rozsahu, ktorý je uvedený v upovedomení o začatí exekúcie. Nad rámec vymáhaného nároku uvedeného v upovedomení o začatí exekúcie exekútor exekúciu nevykonáva, a preto záver odporcu o tom, že exekúcia sa vykonáva v širšom rozsahu, nemá žiadny skutkový a právny základ, v dôsledku čoho ide o zjavne svojvoľnú aplikáciu ustanovenia § 57 ods. 3 Exekučného poriadku na predmetnú vec. Navyše ani samotný odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia neuvádza, že by sa exekúcia vykonávala aj ohľadne nároku, ktorý nie je uvedený, resp. špecifikovaný v upovedomení o začatí exekúcie v časti vymáhaného nároku.

Ako je zrejmé z rozhodnutia odporcu, otec maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade podal námietky proti exekúcii a námietky proti trovám exekúcie. Odporca (rozhodujúc vyšším súdnym úradníkom) najprv uznesením sp. zn. 21Er/732/2013-40 zo dňa 27. 5. 2014 rozhodol o týchto námietkach tak, že námietkam otca voči exekúcii nevyhovel a námietkam otca voči trovám maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním nároku vyhovel, ale na základe odvolania maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade odporca (rozhodujúc sudcom) potom uznesením sp. zn. 21Er/732/2013-47 zo dňa 11. 7. 2014 rozhodol tak, námietkam otca voči trovám maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním nároku nevyhovuje a exekúciu do sumy 373,46 € v časti trov maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním nároku čiastočne zastavuje.

Exekučný poriadok v ustanovení § 201 ods. 2 priznáva povinnému, teda otcovi maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade, možnosť 'námietat' výšku trov exekúcie uvedenú v upovedomení o začatí exekúcie. Je teda nepochybné, že otec maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade disponoval s prostriedkom obrany proti výške trov exekúcie uvedenej v upovedomení o začatí exekúcie. Tento prostriedok obrany otec maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade aj využil, avšak rozhodnutím odporcu bolo o jeho námietkach proti trovám exekúcie rozhodnuté tak, že im nebolo vyhovené, pretože boli podané oneskorene.

Po nadobudnutí právoplatnosti výroku, ktorým nebolo vyhovené námietkam otca maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade proti výške trov exekúcie uvedenej v upovedomení o začatí exekúcie, došlo k tomu, že upovedomenie o začatí exekúcie sa stalo aj v časti trov exekúcie záväzným podkladom pre vydanie exekučného príkazu v zmysle ustanovenia § 52 Exekučného poriadku, pretože aj exekučný príkaz podľa ustanovenia § 53 písm. e) musí obsahovať označenie vymáhaného nároku.

So zreteľom na to, že otec maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade využil prostriedok obrany proti výške trov exekúcie uvedenej v upovedomení o začatí exekúcie, ktorým disponoval, a o ktorom bolo právoplatné rozhodnuté, odporcovi za tejto situácie žiadne ustanovenie Exekučného poriadku neumožňovalo urobiť ďalšie rozhodnutie týkajúce sa trov exekúcie, o ktorých právoplatne rozhodol tým, že nevyhovel námietkam otca maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade proti trovám konania. Z tohto dôvodu je rozhodnutie odporcu

o čiastočnom zastavení exekúcie do sumy 373,46 € v časti trov maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených v súvislosti s účelným vymáhaním ich nároku zjavne svojvoľné a ústavne neakceptovateľné.

V právnom štáte je neprípustné, aby súd v exekučnom konaní svojvoľne a bez akéhokoľvek zákonného splnomocnenia nahrádzal činnosť povinného - otca maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade, ktorý je v predmetnom exekučnom konaní zastúpený advokátom, ktorý oneskorene podal námietky proti trovám exekúcie, a toto jeho pochybenie odstrániť a v prevažnej miere zmierniť vlastným rozhodnutím o tej istej otázke bez akéhokoľvek návrhu či podnetu zo strany účastníkov, konania.

Pokiaľ odporca v predmetnej veci rozhodol o trovách konania tak, že nevyhovел námietkam otca maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade, a následne o tej istej otázke rozhodol bez návrhu, pričom tento krát rozhodol v prospech otca maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade, čím v prevažnej miere zmiernil následky vyplývajúce pre neho, znevýhodnil tým postavenie jedného účastníka konania - maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade ako oprávnených na úkor ich otca ako povinného. Zároveň došlo aj k porušeniu zásady rovnosti účastníkov v konaní pred súdom v prospech otca maloletých sťažovateľov v 1. a 2. rade.»

Sťažovatelia na základe uvedeného v závere sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením okresného súdu, zakázal okresnému súdu pokračovať v namietanom porušovaní ich práv, predmetné uznesenie zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ktorým tento na základe podaného odvolania sťažovateľov nevyhovel námietkam povinného voči trovám exekúcie a súčasne v časti týkajúcej sa trov exekúcie exekúciu čiastočne zastavil. Porušenie označených práv vidia sťažovatelia v podľa ich názoru ústavne nekonformnom výklade ustanovenia § 57 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní

ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Ústavný súd pri posúdení námietok sťažovateľov sústredil svoju pozornosť na relevantnú právnu úpravu, teda na zodpovedanie otázky, či rozhodnutie okresného súdu, malo dostatočnú oporu v relevantnej právnej úprave a či v intenciách prezentovanej judikatúry bol sťažovateľom poskytnutý náležitý a zároveň ústavne konformný výklad aplikovanej právnej úpravy, ako aj na to nadväzujúce dostatočné zdôvodnenie prijatých záverov.

Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Podľa § 57 ods. 3 Exekučného poriadku ak sa exekúcie týka niektorý z dôvodov zastavenia len sčasti alebo ak sa exekúcia vykonala v širšom rozsahu, než stačí na uspokojenie oprávneného, exekúcia sa zastaví len čiastočne.

Podľa § 58 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Podľa § 61b Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie (§ 57 ods. 3); to neplatí, ak sa exekúcia vykonáva predajom hnuteľnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, alebo predajom nehnuteľnosti a povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného.

Podľa § 201 ods. 1 Exekučného poriadku predbežné trovy exekúcie určuje exekútor podľa osobitného právneho predpisu v upovedomení o začatí exekúcie.

Účelom exekučného konania je nútená realizácia vykonaná zásahom do absolútnych majetkových práv povinného, ktorá sa uskutočňuje za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi, s cieľom uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. Je nevyhnutné, aby exekučné právo zabezpečovalo aj ochranu povinného a práv tretích osôb pred nadmernými a neopodstatnenými zásahmi vykonanými prostriedkami núteného výkonu rozhodnutí.

V tomto duchu obsah ustanovenia § 61b Exekučného poriadku reflektuje na jednu zo základných zásad exekučného práva, podľa ktorej sa exekúcia nemôže v žiadnom prípade vykonávať v širšom rozsahu, než vyplýva z exekučného titulu a z povinnosti nahradiť trovy exekúcie. V záujme dôsledného zabezpečenia ochrany povinného pred prípadnými nadmernými či neopodstatnenými zásahmi v exekučnom konaní, právna úprava zakotvená v § 58 ods. 1 Exekučného poriadku umožňuje zastavenie konania v prípadoch jej neprípustnosti nielen na základe procesnej aktivity účastníka konania, ale aj na základe procesnej aktivity exekučného súdu.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorým exekúciu čiastočne v časti týkajúcej sa trov exekúcie zastavil, dôvodil, že keďže „z upovedomenia o začatí exekúcie v časti určujúcej predbežné trovy oprávneného v súvislosti s účelným vymáhaním nároku zistil, že exekúcia sa vykonáva v širšom rozsahu a to v sume 418,96 eur, pričom zákonný rozsah je v sume 45,50 eur, bolo potrebné v prevyšujúcej časti v sume 373,46 eur čiastočne aj bez návrhu exekúciu zastaviť“.

Spomínaný zákonný rozsah predbežných trov sťažovateľov týkajúcich sa účelného vymáhania ich nároku v exekučnom konaní, exekučný súd ustálil odkazom na špeciálne ustanovenie § 10 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov k ustanoveniu § 10 ods. 3 citovaného právneho predpisu, ktoré bolo pri výpočte trov uvedených v upovedomení o začatí exekúcie nesprávne aplikované namiesto označeného špeciálneho ustanovenia.

Je objektívne nespochybniteľné, že rozsah trov exekúcie pôvodne určený v upovedomení o začatí exekúcie nezodpovedal rozsahu vyplývajúceho z osobitného právneho predpisu, na ktorý odkazuje už samotný § 201 ods. 1 Exekučného poriadku. Exekučný súd na základe § 58 ods. 1 Exekučného poriadku *ex officio* v časti prevyšujúcej legálny rozsah trov exekúcie exekúciu zastavil. Rozsah povinnosti nahradiť trovy exekúcie je primárne určený relevantnou právnou úpravou, a takto určenému rozsahu má upovedomenie o začatí exekúcie v časti určenia predbežných trov exekúcie aj zodpovedať. Ústavný súd je toho názoru, že exekučný súd, ktorý na základe vlastnej procesnej iniciatívy nesprávne určenú výšku trov exekúcie v súlade so zodpovedajúcou právnou úpravou korigoval, naplnil účel ustanovenia § 61b Exekučného poriadku a v danom konkrétnom prípade zabránil vzniku bezdôvodného obohatenia na strane sťažovateľov ako oprávnených. Výklad, ktorý okresný súd v posudzovanom prípade zvolil, kvalifikuje ústavný súd ako ústavne konformný, pretože korešponduje s už spomínanou základnou zásadou exekučného práva, podľa ktorej rozsah výkonu exekúcie nemôže prekročiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie určené v súlade s príslušnou právnou úpravou. Postup okresného súdu mal zároveň dostatočnú oporu v zodpovedajúcich ustanoveniach Exekučného poriadku (§ 57 ods. 3, § 58, § 61b, ako aj § 201 ods. 1).

Pokiaľ ide o zmienené odôvodnenie, ktoré bolo podkladom pre čiastočné zastavenie exekúcie, je ústavný súd toho názoru, že poskytuje sťažovateľom v prvom rade náležitú interpretáciu relevantnej právnej úpravy, v rámci ktorej sú potom dostatočne podrobne

vysvetlené skutkové závery a právne závery, ku ktorým na základe uplatnenia tejto právnej úpravy okresný súd dospel.

Podľa názoru ústavného súdu toto odôvodnenie zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetľujúce svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, nijako nepopiera zmysel aplikovaných právnych noriem, a teda nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti.

Ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľov namietaným uznesením okresného súdu, pretože je zrejmé, že okresný súd aplikoval platnú a účinnú právnu úpravu, aplikácii ktorej predchádzal jej náležitý a ústavne konformný výklad, a skutkové a právne závery rozhodnutia boli náležité a zároveň logicky odôvodnené.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľov je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z týchto dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľov sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2015